

EL LLENGUATGE

14/VIII/1976 Dissenteixo però hi consento

Formes incorrectes com ara «consenteixo» (del verb consentir) o «ressenteixen» (de ressentir) no han aconseguit encara d'ésser bandejades del tot, talcom hem tingut ocasió de comprovar en textos acabats d'imprimir. Cal insistir, per tant, que els verbs consentir i ressentir, així com també pressentir, es conjuguen igual que sentir; el qual no forma part del grup anomenat dels verbs incoatius (la majoria de la tercera conjugació), que són aquells que presenten un increment, eix, en les tres persones del singular i la tercera del plural dels temps presents. Així, un verb incoatiu com ara servir presenta les formes següents: serveixo, serveixes, serveix... serveixen. Però, en canvi, les formes anàlogues de sentir són: sento, sents, sent... senten. Igual que sentir, doncs, es conjuguen consentir, ressentir i pressentir: consento, ressent, pressenten, etc.

No es pot pas dir que la conjugació dels verbs catalans sigui gaire complicada. I moltes de les formes errònies que es produeixen en la pràctica provenen de no tenir en compte que els verbs composts es conjuguen seguint el model del verb simple amb el qual, en definitiva, s'han format, amb l'ajuda d'un prefix. Així, contradir o desdir-se es conjuguen com dir, adormir com dormir, atènyer-se i contenir com tenir, refondre i infondre com fondre, etc. Hi ha només una excepció, una de sola, i és la que constitueixen, justament, dos verbs que es poden considerar composts de sentir. Són assentir i dissentir. Contràriament a consentir i ressentir, són verbs incoatius, que es conjuguen com servir. Aquí sí, doncs, que caldria dir que els uns hi assenteixen i els altres en dissenteixen.

ALBERT JANE